

Petra Oostrom

Verdere uitleg:

De moeders moeten thuis kunnen blijven.

Waarom? Omdat juist deze kinderen een vaste en stabiele thuisbasis nodig hebben. Iemand die er altijd voor hen is. Waar ze op terug kunnen vallen als het weer eens teveel is. Iemand die hun begrijpt. Die er mee om kan gaan. Iemand die onvoorwaardelijk van ze houdt. Wat ze ook hebben, wie ze ook zijn.

Deze kinderen zijn bijzonder. Ze leren ons heel erg veel.

Onder andere hoe gecompliceerd en belachelijk onze wereld, denkwijze en manier van doen eigenlijk in elkaar steekt.

Ze leren ons geduld te hebben. Ze leren ons heel anders tegen problemen aan te kijken.

Maar ze kunnen ons dat alleen leren als we er voor hen mogen en kunnen zijn. Pas dan zal er een wederzijds vertrouwen zijn. Juist deze kinderen hebben daar zo'n moeite mee. Onze wereld verschilt zo met hun denkwijze. Alles wat ze doen, doen ze in onze ogen 'fout'.

Nee, ze doen het niet fout, maar anders. En alleen met liefde, geduld en vertrouwen kunnen we ze helpen te integreren in 'onze' wereld die net zo goed hun wereld is!

Zij hebben net zoveel recht op hulp en vertrouwen van ons dan ieder ander. Alleen doen zij er vele malen langer over er te komen. Laten we hun die tijd dan geven.

In deze jachtige maatschappij moet alles in no time klaar zijn. Moet iedereen alles snappen en geregeld hebben. En hup naar het volgende. Niet meer tevreden met wat er is.

En daar zijn deze bijzondere kinderen en hun bijzondere ouders nu de dupe van. Er wordt aan hun gesjord en getrokken. Ze MOETEN van alles.

Geef deze gezinnen de rust. Een moeder die thuis kan zijn en niet aan het werk moet vanwege het geld.

Geef ze een soort van coach die op de achtergrond is. Iemand die ze te allen tijde kunnen bellen. Om te overleggen, advies te vragen of gewoon waar ze even hun ei kwijt kunnen als het even teveel is. Dit is zo enorm waardevol. Iemand die van een afstand mee kan kijken en denken. Die de helicopterview bewaart die je als ouder in een gezin met een bijzonder kind vaak kwijt raakt.

Dat is wat we nodig hebben.

EN NU KOMT HET.....

En als het in het gezin goed gaat, zal het op school ook vele malen beter gaan.

Houdt de klassenassistenten in ere. Deze zijn zo waardevol. Deze kunnen net dat extra beetje aandacht en uitleg opvangen zonder dat de andere er last van hebben. Tevens heeft het kind dan een vast persoon waar het op terug kan vallen als het even niet gaat.

Iedere klas met een bijzonder kind moet een klassenassistent krijgen. Dit zal op den duur veel effectiever zijn.

Tevens is het zaak de lerarenopleiding zodanig te veranderen dat de toekomstige leerkrachten meer over deze kinderen weten. Zodat ze ongemerkt meer kunnen (aan)sturen in de klas. Dit in samenwerking met een klassenassistent zal zijn vruchten af gaan werpen. Want een klassenassistent is er natuurlijk niet alleen voor het bijzondere kind. De wat zwakkere leerlingen zullen er ook baat bij hebben. Hierdoor zal de leerkracht zijn tijd beter kunnen verdelen tussen de kinderen die wel gewoon mee kunnen komen en die wat meer moeite hebben.

Dit zal de leerlingen, de leerkracht, de school en dus het hele systeem alleen maar ten goede komen!

Ga alstublieft eens uit van een plan dat gebaseerd is op ervaringen van ouders en leerkrachten. En niet van iemand die achter een bureau een geweldig plan bedacht heeft. Dit werkt in de praktijk niet. Dat moeten jullie onderhand toch wel eens zien.

Voor er miljoenen bespaard gaan worden en er vele gezinnen kapot gaan, denk na.

Overleg. Vraag ouders. Vraag leerkrachten. Kom eens achter dat bureau vandaan. Ontsla die adviseurs en laat ze wat nuttigs doen. Zij weten niet wat er speelt. Er wordt alleen naar geld gekeken. Niet naar de mensen die het treft.

STOP NU EINDELIJK EENS MET HET VERPLAATSEN VAN HET PROBLEEM. DENK NA EN PAK HET AAN.

Mijn zoon is 11 jaar. Heeft PDD-NOS, DCD en waarschijnlijk MCDD.

We hebben een helse tijd als gezin gehad. Een bijna scheiding hoort daar ook bij. Nu krabbelen we beetje bij beetje weer op. Met vallen en opstaan.

Ik heb veel gelezen, geleerd, gehoord maar vooral geleerd wat ik niet wil. En wat niet werkt.

Goddank hoef ik niet te werken. Ik ben in de luxe positie dat het niet hoeft. Ik ben er voor mijn zoon en dochter. En wat er ook gebeurt is, hoe hij ook is. Hij komt altijd terug. Ik ben zijn stabiele factor. Zijn vangnet. Dat weet hij. Dat voelt hij.

En ik heb dankzij het PGB een geweldig vangnet om ons heen. Ik kan bellen wanneer het nodig is. Ik heb altijd een luisterend oor. Iemand die meedenkt en mee kijkt zonder dat ze er emotioneel bij betrokken is. Die mij erbij houdt. En als ik erbij kan blijven, kan ik er ook zijn voor mijn dochter en mijn man. Het geeft rust in het gezin.

En juist een gezin met een bijzonder kind is gebaad bij rust. Heel veel rust en regelmaat. En dat kan je alleen maar bereiken als je niet heen en weer hoeft te vliegen tussen kinderopvang, werk, school, winkel, clubjes, thuis schoonmaken enz.

Vraag het maar eens aan de ouders. Zij zullen het beamen.

En nee, het is geen garantie dat een kind niet zal ontsporen. Maar ik weet zeker dat het de kans op ontsporing voor 50% verminderd.

En ik zou het dolgraag eens mondeling willen toelichten.

Een vriendelijke groet,
Petra Oostrom